

binden, als houdende hetselve voor opgedrongen aen haer". Men ziet het: Agatha was volgzaam en leerzaam en zei het haar voorgezegde lesje zonder haperen op. Wij zullen hierbij maar in het midden laten, of dit met of zonder vrijen wil was en of de deemoedige houding van de boetelinge werkelijk met haar gemoedsstemming overeenkwam.

Natuurlijk hebben de heeren weesmeesters en voogden tegenover den afgewezen minnaar triomfantelijk gebruik gemaakt van den brief en de daarop volgende verklaring. Niets zal wel beter in staat geweest zijn hem te genezen van zijn liefde voor dit meisje, moge ze dan berekenend of onbaatzuchtig geweest zijn. Al begreep hij, dat de brief niet door haar gesteld was en de verklaring haar afgedwongen, uit alles sprak toch zulk een gebrek aan wederliefde, dat hij zich gewonnen moest geven. Grievend voor zijn gevoel van eigenwaarde was het door een kind niet alleen zoo verloochend te zijn, maar zelfs aan de kaak gesteld te worden als een intrigant. Voor hem was dus hiermede deze liefdesgeschiedenis wel voor goed uit.

Aan haar volgzaamheid had Agatha het vermoedelijk te danken, dat zij tot 10 Maart 1691 bij de familie De Freyn mocht blijven, al was het dan ook onder streng toezicht. Toen kwam er een brief van weesmeesters aan den franschen schoolmeester met last „om Agatha den Danser aen haer voogden tesamen ofte een van dien te laten volgen, ten eynde deselve alhier (te Rotterdam) ter schoole soude mogen werden gelegen".

Aan mej. La Crooy, de schoolmatres, werd opgedragen om haar leerling onder geen voorwendsel andere bezoeken te laten afleggen dan bij ooms en tantes en ook met niemand anders te laten uitgaan. Heel veel vrijheid genoot het jonge meisje dus ook te Rotterdam niet en haar uitgangetjes waren wel zeer beperkt, daar zij zoo weinig familie had, die zich haar lot kon aantrekken. Oom Jasper Jacobsz.